

— A deszkára írtam a nevem, külföldön, a kikötőben kérem, ahol dolgoztam. A fűrésztelepen, mielőtt hazajöttem volna. Hát azért...

Hakli szerette volna pontosan, részletesen, a lehető legaprólékosabban megmagyarázni a dolgot, de a rendőr rátaposott a lábára, majd szájon vágta.

— Hazudik. Ilyen marhaságot kitalálni. Jobb hazugság, mint a Libus Oszkáré! — ordított rá.

Otília asszony közbe akart szólni, éppen a deszkák miatt, hogy Hakli neki is elmondta a tintaceruzás irkálásokat, de közben belökték a szobába Libust is. Libus nagyon fázhatótt, mert annyira reszketett a válla, hogy az egész szobát betöltötte testének remegése. Otília asszony kis zsebkendőt nyomott Hakli kezébe, hogy azzal törölgesse az arcát, ne a koszos kezével. Az asszony megérezte, hogy jobb, ha most nem tiltakozik, nem gyözködi az idegen rendőröket arról, hogy számukra csak a tánc létezik. Úgy látta jónak, ha a táncot szóba sem hozza, ha vár és csak akkor beszél, ha kérdezik.

Egy idő után az idegenek elengedték őket.

A lépcsőn Otília asszony belekarolt mind a két férfiba.

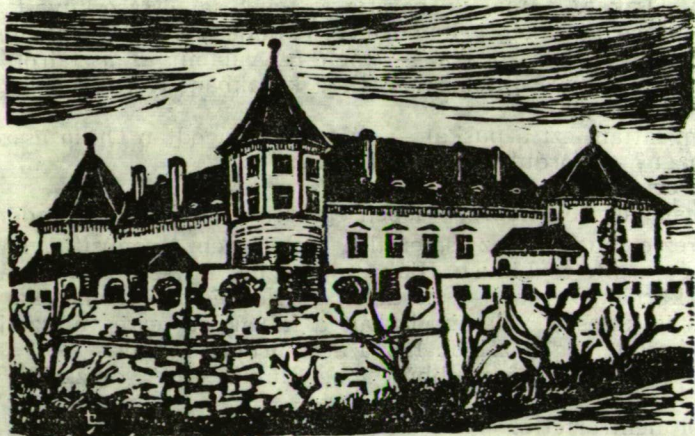
— Szóval azért járt velünk, hogy szervezze az összeesküvést? — fordult Libushoz már az utcán. — Faluról falura, utcáról utcára... A rendőrök meg mindenről tudnak...

— Semmi bizonyíték nincs. Mese az egész. Kitalálták. Az a vadászpuska az övéké — mondta nyugalmat erőltetve magára Libus.

— Hát akkor mi az igazság? — szólt közbe Hakli. — Mégiscsak dobos akar lenni, jól sejtettem én, az én kenyerem kellene magának! Az én keserűesen megszerzett kenyérem! Végre rendeződött az életem, ezt akarja maga feltérni...

— Oszkár táncolni tud, de dobolni nem. Mindent azért ő se tudhat! Hanem a szaxofon, az illene magának Oszkárkám. Most azonnal visszamegy a városba és megtanul szaxofonozni! Visszavárom magát — biztatta az asszony.

Libus megállt. Már egészen közel jártak a volt zsinagógához. Elnevette magát. Valószínűtlennek tűnt minden: a félelme, az, hogy Haklit, a dobost, pár perce a szeme láttára szájon vágták, s hogy végtére is mind a hármójukat elengedték. Annyit biztosan érzett, hogy az elmúlt fél óra rosszabbul is végződhetett volna, s talán még az éjszaka ismét megjelennek a civilruhások.



A FOGARASI VÁR (IMRE LAJOS METSZETE)